

Gonosz szándékkal léptem be Rika agyába, de az az igazság, hogy nem dönthettem másképp. Testetlen lélek voltam ugyanis, és nem volt más lehetőségem arra, hogy újra testre tegyek szert.

– Ne szalassza el az alkalmat, Derealo úr!
– mondta Terotel felügyelő. Rezzenéstelen szemével mintha olvasni akart volna gondolataimban. – Higgye el, senkit sem érdekel majd, ha megsemmisül – tette hozzá, majd szelíd meggyőzéssel folytatta. – Fogadja el a javaslatunkat. Ha teljesíti, amit kérünk, erős és egészséges testet fog kapni. Térjen vissza közénk, élvezzük együtt az életet.

Előfordult, hogy tréfálkozó hangot ütött meg, de sokkal inkább a gúny és a kegyetlenség jellemezte. Az állam legsötétebb erőinek volt a parancsnoka, mestere a megfélemlítésnek és mások megsemmisítésének. A saját testéből és agyából beszélt, határtalan önbizalommal, a tudásnak, ravaszságnak, a helyzet fölötti uralkodásnak és a kikezdhethetlen becsületnek a hangján. Azt kívánta, hogy

térjek vissza hozzájuk, s legyek egy közülük, bár – ami még rosszabb – az is lehet, hogy ez meg sem fordult a fejében. Egyetlen vágya volt: hogy lépre csaljon. Arra várt csak, hogy amikor elérte célját, ajkán sunyi mosollyal mondhassa: „Ennyi volt” – s így az élvezettől – amit egy reményvesztett figura becsapásával kívánt elérni – édes önkívületbe essen.

– Magadat igyekezz menteni – szólt közbe Hiro, a hóhér. – A többi nem számít. Egy percig sem gondolkodnék, ha engem – akár csak téged – egy öklömnyi húsdarabba akarnának zárni.

Kopasz fejű, kefebajuszú ember volt Hiro, a szemöldöke bozontos, szemhéja vastag, két orcája, akár egy buldog kutyáé, lelógó; dülledt szemei véresek. A fogai hatalmasak voltak: láttukra az emberben az merült fel, hogy áldozatait bizonyára kettéharapja. Ha kinyitotta, majd becsukta a száját, ajkai közül leszakadni képtelen nyálfonalak lógtak lefelé.

Az általa említett öklömnyi húsdarab a saját agyam volt, amelybe vissza akartak zárni, ha nem működöm együtt velük. Az agyam őrlítő csöndben ott úszkált a Második Élet Központjának egyik apró akváriumában.

Egy vízben úszó agy várt ott rám az érzékeléstől mentes sötétben. És ami a legrosszabb, az érzelmek és gondolatok a lehető legteljesebb szabadságban szárnyalhatnak ebben az ürességben, vagyis az ember a saját képzelőereje örvényébe fulladhat bele.

Akkor éppen egy katona agyában tartózkodtam, egy tátott szájú, üres tekintetű született ostobáéban. Olyan tekintettel bámult a világba, amely azoknak a naiv lelkeknek a sajátja, akik egyetlen részletet sem látnak meg. Egy karosszékből ült hátradőlve, kezét a térdén nyugtatta. A hozzám hasonlóan vándorló lelkek kihallgatásához használták az efféléket. Az ő szájával beszéltem, az ő fülével hallottam.

– Rendben van, elfogadom – mondtam végül. – Mit kell tennem?

Igen udvariasan, a legapróbb részletekre kiterjedően kezdte Terotel. A követendő férfit Martez Todarinak hívják, és már a pusztá létezése is kész istencsapása. Valóban az lehetett, ha a kegyetlenség minden fajtájához kiválóan értő biztonsági szervezetet olyan kilátástalan helyzetbe tudta hozni, hogy egy régi ellenzékire, rám kellett fanyalodniuk. „A legveszedelmesebb bandita, akit valaha láttam” – mondta róla a felügyelő. Az embe-

ri lélek helyváltoztatási lehetőségeivel foglalkozik, és eközben olyan felfedezésre jutott, amely felboríthatja a világ egyensúlyát.

– Rájött arra, hogy minden elme ugyanoda nyílik. Kimutatta, hogy mindenkiben van egy titkos átjáró – mondta Terotel mélyen a szemembe, pontosabban az együgyű katona szemébe nézve. – El tudja képzelni, hogy ez mit jelent?

Természetesen el tudtam képzelni. A világtól elzártan akváriumba helyezett agyak, meg a hozzám hasonlóan onnan megszökött vándorló lelkek számára egy másféle világba jutás lehetőségét ígérte, még akkor is, ha nem tudhatjuk, milyen az a világ, és mi várja ott az embert.

– Félelmetes hely. Olyan lehet, mint a pokollal találkozni – mondta Terotel, és elgondolkodva megvakarta az állát. – De ettől az embertől minden kitelik. Az ilyenek a legszörnyűbb úttól sem riadnak vissza.

Természetesen meg akartam próbálni. „Vajon csapdát akar nekem állítani, amikor így beszél?” – futott át rajtam mégis. Talán csak azt akarja, hogy vágyat érezzek a Rika agyának mélységeiben teendő utazás iránt.

A Második Élet Központjában lévő milliányi agyra gondoltam. Nem tudhatták, hogy

akad-e köztük olyan, aki vállalkozna erre az útra. Fel tudtam fogni, mekkora veszélyt jelenthet ez a Központ számára. Félnék, hogy ha létezik egy ilyen átjáró, a fogoly lelkek rájönnek, és ki is próbálják. Hasonló szörnyűség lehet ez számukra, mintha egy hatalom egy reggel arra ébredne, hogy éjjel kiürült az összes börtön. Nem is lehet számukra semmi sem nyomasztóbb annál, mint hogy az ellenőrzésük alól kiszabadult lelkek seregei szűz földeket foglalnak el maguknak. A Terotel által említett találkozás a pokollal gondolata mélyen, langyos szellőként érintett.

Martez Todari megtalálta az átjárót, és már valamiféle kapcsolatot is sikerült teremtenie a Második Élet Központjában lévő lelkekkel. Még egy lépés, és a történelem legnagyobb kivándorlására kerülhet sor. Csakhogy némely fecsegők, illetve néhány tehetséges ügynök révén Terotel tudomására jutott a dolog. Az idővel folytatott versenyfutásban Todari veszített, és amikor rájött, hogy el is foghatják, valamilyen vegyi anyag segítségével eltűnt a dolgozószobájában, s ezzel megakadályozta, hogy az átjáró helyének és a lelkeket oda irányító titkos kapcsolatoknak a nyomára bukkanjanak.

– De mi köze van ehhez a lánynak? – kér-

deztem az ostoba katona kifejezéstelen, érdes hangján.

– Rika Martez Todarinak a lánya. Csak a lány és az anyja volt akkor otthon.

– Na és?

– Később rájöttünk, hogy az utolsó pillanatban a lánya agyába költözött át. Ott rejtőzködik.

– Miért nem kapják akkor el?

– Nem olyan egyszerű. Bizonyos kapcsolatokat teremtett, és a lány agyában valóságos zsványtanyát hozott létre.

– Miért nem ölik meg a lányt? Megszabadulnának valamennyitől!

– Több szálú az ügy, mint gondoltuk. Az a gyanúnk, hogy egyesek már átjutottak az átjárón. Ha megölnénk a lányt, azzal a levegőbe repítenénk az utolsó hidat, amely elvezethet hozzájuk.

– Bizonyára nem kívánja, hogy egyedül fogjam el.

– Ez nem is sikerülhetne. Már sok mindezzel próbálkoztunk. Egy ideje a lány agyában is benne vagyunk.

– Önök?

– Igen. Kifejlesztettünk egy technikát. Ma már bárki képes ilyesfajta helyváltoztatásra.

– Mit akarnak tehát?

– Meg kell találnia ennek az átkozott átjárónak a helyét. – Egy pillanatra megállt, majd szinte reménykedve folytatta. – Magában megbízik, hiszen hasonló gondolkodásúak.

A szemében a vérengző állatok vadságát láttam megvillanni. A katona buta arcával nevettem rá.

– Akkor miért bízik meg bennem? És ha fogom magam, s átállok hozzájuk?

– Erre is gondoltunk.

Egy televízió-távirányítóhoz hasonló eszköz volt a kezében. Megnyomott rajta egy gombot, s ettől olyan mérhetetlen fájdalom hasított belém, hogy majdnem elájultam.

– Hosszabban is lehet nyomni – nézett kígyógonoszszággal a szemembe. – Ön csupán egy szerencsétlen kis lélek, akit a kezünkben tartunk. Ha akarjuk, megsemmisítjük. Vagy visszazárjuk ugyanabba a börtönbe, ahonnan megszökött, és természetesen sokkal jobban fogunk vigyázni magára. Élvezheti majd a végtelen gondolkodás édességét.

Később, mintha mi sem történt volna, nyugodtan folytatta.

– Bizonyos fegyvereket is adunk magának, olyanokat, amelyeknek ott a hasznát veheti.